կը գրէ. «Եշզունոն ԱՍՈՐԵԱԿ». шյи Եշզոուս»ը ակը յայարի Ցոյր շիշտուս եասը է որ կը նշանակէ ֆր. Roquette (տես рпри. Bailly) пр է Lum. Eruca 4nչուած բոյսը. այա ուրենն Ասորեկի հա մապատասխան լատին անունը ERUCA. ստուգիւ սա կծու աղցան մըն է եւ այն. քան նման վերոյիջեալ աղցաններու՝ կո֊ աեմի ջրկոտեմի եւն. որ չատ դիւրաւ կաշ րելի է շփոնել անոնց հետ։

Գաղիանոսի գրածին համաձայն է նաեւ Մոյինասի անը վիանունիւրը ոն վենն հիշեցինը. «Ասորևկ... որ և ՃԱՐՃԻՐ». սա جرجير (գարձիր) բառն է որ կը նշանակէ ֆր. Roquette (տես բորն. Gasselin) եւ լա. Eruca: Նախնեաց այս երկու վկաշ յութիւնները աւելի եւս կը հաստատուին դրեն ժառասարար Կանցիսոփ (գրբանաջ, ער ביל האם של הוא הוא לביל האם (ביל האם האם לביל האם לים האם לים האם לים ביל האם לים ביל האם לים ביל האם לים ה նաժեք Ողրասրաը (ժուս հան.) «Ջանջևուի Մշ. տեսակ մը բոյս որ աղցանի պես կ՝ուարը. Նօենա ռանահա». որ գնեն նասը ան նորէն լատ. Eruca-ն է. [Հմմա. [ժրթ. Рорри ишири ы рыши. Ruca (insalata = mqymb) = [m. Eruca]: [],ju n. ճով կը նոյնանան մեր նախնեաց Ասորևկ եւ գաւառական մարձրուկ բառերը՝ լատին Eruca-18 Stin:

Ուշա ունբայը բնբեն ատևեբև տմեիւերբև (Գաղիանոս, Ամիրտովլախ եւ ժողովուրդը) որ միաձայն կը հաստաահն թէ մեր Մառ րեկը հոմանիշ է ոչ թե լատ. Camelina sativa բոյսին՝ ինչպես կը դներ Պ. Թուշ մանեան՝ այլ Eruca կոչուած աղցանին։

Սակայն կը փութանը ժենը իսկ խոսասվարիլ եք ատացուցուածը բորունիւր մը չէ. բանանը ո՛ր եւ է ֆրանսահայ բաշ пырши մը ы шкы Roquette = լт. Eruca բառին դիմաց Մարրեկ կամ Ճար-

ճրուկ պիտի տեսնենը, բայց այս ամէնը գիտնալով հանդերձ, ի յարգանս Պ. Թուշ մանեանի վայրկեան մը տարակ<mark>ուսելով</mark> րոլոր բառգիրջներու վրայ, կրկին հին աղրիւըներու գիմեցինը եւ ա**չա դարձեա**լ նոյն կէտին Հասանը։

կը Համարինը Թէ Սորոշկ և Ասորևկ բառերու նմանութիւնը վրիպեցուցած ըլլ<mark>այ</mark> յարգ. հեղինակը. յիրաշի այդ Սորուկ, Սորևկ եւ Ասորևկ բառերը իրարու այ<u>րջա</u>ն նման են որ յարզ. բանասէր Հ. Ակինեան մ հմ.ը ան ձևաջ է, մգետիսատետև աստրն ո՛ եւ է վկայութեան (Հանդէս Ամս. 1930 ₽. 7-8, էջ 495) «Дипрыщ ы Дипрыц ունին նաեւ Սորևակ և Սորևկ համառու առուած ձևոևրը»1. մենը Սորեակ կամ Սորեակ անուամբ (իբը համառօտութիւն Մսորեկ բառին) աղցան կամ բանջար մը չենը ճանչնար. միայն զայս գիտենը Թե ոմանց «Ալեւոր» որակած Հայկազեանի հեղինակները, առանց մեր՝ ֆրոֆեսոր կամ **Ե**արառէև ու Եսւոտետը տիամոսրբեն ընթ_բ լու, մանաւանդ Թէ զգուջացնելով այնպիսի տիտղոսներ կրողները, ասկէ արդէն գար մը առաջ գրած են «ՍՈՐԵԱԿ կամ ՍՈրեկ... [ժ. զուրիմ, չփոթի յոմանց եւ ընդ րանջարն ԱՍՈՐԵԱԿ» (Հայկազ. էջ 1067)։

Միս դրուն ուրրերեր այո դրև դրջ Սւոսւնիչըրևսւը, ին ժերը**ն ասար**ն իհանս_ւ Shur zefinfetene ft wijg k Hunghauly hart Uunphly [un. Eruca], be will Unphuly your Unply les fund Unpusy) [pm. sorghum (?)]:

Հ. Ս. ՖերևՀեսա (Շարունակելի)

ԱՄՍՕՐԵԱՅ ՊԱՏՄՈՒԱԾՔ

ԳԵՂԵՑԿՈՒԹԻՒՆՆ ՈՒ ՄԱՀԸ

Շատ գեղեցիկ էր Սատին։ Ամէնթը միա. բերան համաձայն էին զանի հռչակելու՝ ամենազեղեցիկ պատանին Համօրէն Պարս-

կաստանի մէջ։

Մնոր հասակը սրանչելի էր. գնացրը **Եեթեւ. սեւ աչերը բոցարձակ։ իր երեսը** անրիծ ու պայծառ էր մայիսեան առաշ ւստի մը պէս, իսկ երկայն մազերը գու լայ գուլայ կ՝իյնային ուսերուն վրայ։ Մէկ խոսթով, անոր արտարին ընդՀանուր ահոճն ջնաշանիօնէն ոինուն էն, բւ աղէր մարդու սրաին մէջ հիացում ու սբանչա ցում միայն կ՝արծարծէր ան։

Գեղեցիկ էր Սատին. բայց անոր սիրտը առլի էր մեծամոլուԹեամբ – ամենավատ-<u>գտե դսեսբիրը դանսիայիրըթենքը։ ին են-</u> նատուր գեղեցկութեան առջեւ ընդհանու լին հիացումը, զայն հպարտ ու մեծամոլ մեկու մ՝ էին փոխարկած։ Ան ինքզինք իեն ժբնիվբև ահանաջ ղն ին որաբև ուբիջներեն, որովհետեւ անբախա համոզում ւլ, ուրբև, նք ին դանդրույր ձրևթնիսւնբրունե կը հմայեր ամեն մարդ։

Մյսպես, արրջիս ուրիջներու վրայ ներգործած ազդեցութենեն, անգամ մը կը ջրջագայե ան, եւ կը խորհի, թե ինչ միջոցով կրնայ ալ աւելի ապշեցնել հասարակունիւնը իր անձով։ Քալելով կր նություն արտասի վեւ ինան շիւոսւաջ ջիւ մերուր իրիա մարնիր դիչեւ, ին ունրանք նեղ շաւիղ մը, եւ կ՝ուզէ հասկնալ Թե երա ի այր ին աարի ար։ Սւսաի ին որոր նաքրք այժ շաւիսիր վնայեր, ասարն ուշ արձնելու այն անհանգստութիւններուն, նուրն ասած վու ժանիր իրիա ջիւմբևն ար-

Տաարքով գադետ) հարաքեր։ Սւ դիմա հա-

ռաջ կ'ընթանայ։ Երկար կը բալէ ան այս աներապոյը շաւիղին վրայէն, մինչեւ որ վերջապես կը հասնի շիրիմի մը առջեւ, ծածկուած կանաչախայտ մամուռներով։ Շիրիմը գոցուած էր մարմարեայ կափա. րիչով մը։ Սատի երկիւղով ու հետաջըըթրունեսումբ կը մօտենայ գերեզմանին, ու Հետեւեալ արձանագրութիւնը կը կարդայ կափարիչին վրայ.

«Հոս յաւիտենական բունի մէջ կը հանգչին երկու բոյրեր։ Մնոնցմէ անդրա նիկը օժաուած էր աստուածային գերիվե ըոյ գեղեցկունեամբ, իսկ կրասերին վիճա կուած էր տիրասփիւռ տգեղութիւն։ Ուղեւո՛ր, վերցուր շիրիմին կափարիչը, եւ Հաստատե՛ այս խօսբերուն ճշմարտու

րացագանչէ Սատին. — մի՛Թէ կարելի՞ է որ ան ինծմէ աւելի գեղեցիկ ըլլար...

Ու վրդովուած հոգւոյն խորէն, կը վերցընկ շիրիմին կափարիչը՝ համոզուելու Համար այս բանին։ Սակայն, Սատին հոն ուրիշ ոչինչ կը տեսնէ բաց ի մարդկային երկու կմախըներէ, փաննուած՝ փտած սաւանի մը մէջ։ Երկու սպիտակ գանկերը միակերպօրէն մերկ էին ու միակերպօրէն գրկուած որ եւ է գեղեցկունենե։

Սատին դողղղագին հա կ'ընկրկի գերեզմանեն, եւ այն ատեն անոր Հոգւոյն մեջ խուլ ձայն մը կ՝արձագանգուի.

« Յիմար, դու կը համարէիր անփոփոխ գտնել այն բանը, որ մի միայն ժամա. ճակաւորապէս կապուած է կեաև**բին։** [[Տա՛, տես այստեղ, թէ ի՞նչ է նախասագման. ուած բոլոր երկրային բաներուն։ Տգեղունիւն ու գեղեցկունիւն միջա միեւնոյն րանին է որ կը սպասեն – փաութեան եւ ոչնչացումի։ իմաստուն եղիր, ու հասկցիր թե յաւիտենական է միայն հոգւոյն գեղեց. կունքիւնը, յաւիտենական է միայն՝ ճըջմարտապէս բարին մարդոց մէջ»։

(Թրգմ. Պուլկարերէնէ) կ. Պ. լաւ

^{1.} Հ. Ակինսհան վ. այոպես գրած է անջուշա ուշ ղբած ըլլալով Հայկազհանի Ասորեակ բառին դիմաց «գրի եւ սորեկ»ին միայն. սակայն ենկ աչրէ անցուցած նքքան Ցաշբյուագն, մոշ անան քրնկան այո շփոկուկրաը, որմէ կը զգուշացնէ ինը Հայկազհան։